

mig noget haardt, at man endnu ved 3die Behandling skal være nødt til at forhandle saadanne Forslag som dem, der her ere fremsatte, Forslag, som efter mine Begreber om Forholdet mellem 2den og 3die Behandling, burde have været bragte frem ved 2den Behandling, saameget mere som det ærede Medlem jo allerede var bleven opmærksom paa det i den omhandlede Spørgsmaal ved 1ste Behandling. Nu vilde disse Forslags Vedtagelse for mig blot være en Form for Lovforslagets Forkastelse.

Fischer: Jeg skal slutte mig til den Udtalelse, som fremkom fra den sidste ærede Taler om Udgifterne. Er det en Mangel ved Loven, som den vil blive, efterat de af os foreslaaede Ændringsforslag ere bleven vedtagne, vil det ogsaa være en Mangel ved den, at der ikke i Lovudkastet, som det nu foreligger, er omtalt nogen Bevilling, og denne Udtalelse tager jeg derfor til Indtægt ogsaa ligeoverfor den ærede Ordfører, som før syntes at være af en ganske anden Mening. Hvad angaaer det ærede Medlems Udtalelser om, at Vedtagelsen af disse Ændringsforslag skulle have til Følge, at Loven blev forkastet — hvad der ogsaa skulde være Hensigten med, at de ere stillede — maa jeg nedlægge en bestemt Indsigelse derimod. Min Mening ved at føre Ændringsforslagene frem og ved at forsvare dem, har været at bringe Lovudkastet i en saadan Stikelse, at Thinget efter min Overbeviisning kunde være bekendt at vedtage det, selv fra Formens Side. Afseet fra alle de øvrige Betæneligheder, der ere ved Lovudkastet, at det ikke ligefrem udtaler, hvad der dog menes, og at det indskrænker Regeringens Bemyndigelse til kun at kunne sælge til Kjøbenhavns Commune, er Loven i formel Henseende saa slet, at den vilde staae som et Vidunder, selv iblandt de mange ikke vel vedigærede Love, som vi ere i Besiddelse af, og naar det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) gennemlæser denne Lovnøie, er jeg overbevist om, at han med sit sikke Blik og sin klare Opfattelse vil forserdes over, at han har talt for og anbefalet et Lovforslag, der i formel Henseende er saa ufuldkomment som det foreliggende.

Krieger: Jeg vil ikke inblade mig paa noget videre Forsvar for dette Lovforslags Form, thi det er jo ikke fra Landstingets Udvalg, at Lovforslaget er kommet frem i den Form, som det nu har; men det vil jeg dog sige, at det er en ganske eieendommelig Maalestok, som det ærede Medlem anvendte ved den Charakteristikk, som han nys gav af Lovforslagets Form. Hvis jeg fandt, at var sandt, hvad han havde sagt, vilde jeg naturligviis ikke stemme for Lovforslaget. Jeg har læst det meget skarpt igjennem, og jeg kunde vel ønske Et og Andet i det anderledes affattet; men jeg kan paa ingen Maade erkjende den Charakteristikk, som det ærede Medlem gav af det, for at være berettiget. Det er for mig en saa ganske eieendommelig Overdrivelse, at den frapperer mig. Et Medlem kan efter mit Skjøn, selv om han sidder i det Udvalg, der behandler et Lovforslag, ikke altid føle sig opfordret til at stille Ændringsforslag dertil, blot fordi han mener, at der derved vil vindes Noget. Det er ikke en saa stor Fornøielse at stille disse mangfoldige Redaktionsforslag, og der er desuden dog altid noget Individuelt i den Betragtning, der bringer En til at foretrække een Form for en anden. Naar jeg ikke finder noget Urigtigt eller Uhydeligt, noget Forvirrende eller noget i høj Grad Stødende eller Stygt, har jeg idetmindste gjort mig det til Regel ikke at stille Ændringsforslag, blot fordi jeg i og for sig kunde ønske en anden Affattelse. Jeg har blot villet gjøre denne Indsigelse imod det ærede Medlems Paastand om, at dette Lovforslag skulde retfærdiggjøre en saadan Charakteristikk som den, det ærede Medlem lod samme blive tildeelt.

Ordføeren: Jeg kan med Hensyn til dette formelle Spørgsmaal ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at den ærede Forslagsstiller's Forslag i alt Væsentligt ikke gaaer ud paa Andet end at udslette den sidste Paragraph. Medmindre alle disse formelle Mangler ved Loven skulde indskrænke sig til den sidste Paragraph, seer jeg ikke, hvorledes der ved Ændringsforslaget skulde kunne opnaaes noget Væsentligt i denne Henseende.

Fischer: Det er netop i §. 8, at Staden er.